

Ušatej magnet

Ted' už dcera chodí na gymnázium, ale když ještě byla na základce, jednou jsem jí takhle nahlédl přes rameno, abych zjistil, co se učí. Měla tam v sešitě rukou nakreslený tyčový magnet a kolem něho siločáry. „*To je prima, učí se fyziku*“, napadlo mě. Podvědomě jsem ale cítil, že něco není v pořádku. Půjčil jsem si sešit a malůvku si prohlédl podrobněji. Siločáry nevycházely z konců magnetu, jak by se slušelo a patřilo, ale z prostředku. Vypadalo to, jako by ten magnet měl uši. „*Lucko, to není dobře, ten magnet máš nakreslenej špatně!*“ Dcera chvilku odporovala, že takhle jim to pan učitel Krofta nakreslil na tabuli. Nevěřil jsem. Vysvětlil jsem jí, jak je to správně a předpokládal, že magnet špatně obkreslila z tabule.

Druhý den přišla ze školy s potutelným úsměvem ve tváři. Jak se ukázalo, nejprve zkontrolovala malůvky u svých spolužáků a ty byly stejné, tedy chyba byla v nákresu na tabuli. Poté se šla optat pana učitele, jak to tedy je, že tatínek tvrdí, že siločáry vycházejí z konců magnetu a ne z prostředku. Nebudu to natahovat. Pan učitel nejenom, že neuznal banální chybu, která se může stát každému, ale na té blbosti trval dál. Doslova řekl: „*Tady jsem autorita já a nějaký tatínek mně do toho nebude kecat!*“ Od té doby pak už jedničku z fyziky nikdy nedostala.

Vzpomněl jsem si na mou učitelku fyziky na základce, jmenovala se Veselá. Ta v každé hodině konala pokusy a krůček za krůčkem nám odhalovala tajemství přírody. Byla to nádhera, která mě poznamenala na celý život, a tam někde se rodil můj vztah k fyzice. Když vyprávěla o magnetech, vzala tyčový magnet, dala přes něj čtvrtku papíru, na ní nasypala železné piliny a zatřásla. Piliny se seřadily do charakteristického obrazce siločar. Kdo ten pohled viděl, nikdy už nemůže zapomenout, jak vypadají siločáry kolem magnetu. Pan učitel Krofta nejenom že dětem žádné experimenty nedělal, ale asi sám ani žádné neviděl, jinak by se mu ona chyba nemohla stát. V mých očích to byl velmi špatný učitel – myslím, že se jím neměl nikdy stát. Mohl by jít třeba do politiky, tam by svou schopnost fabulace nepochybně uplatnil mnohem lépe. Reakce třídy byla taková, jakou děti mívají. Pan učitel získal novou přezdívku – *Ušatej hrnec*.

Uplynulo několik týdnů a já na banální příhodu již pozapomněl. Dcera jednou přišla ze školy s tím, že je sběr starého papíru. Nevím, zda se podobná absurdita provádí dodnes, ale tenhle zvyk sbírat starý papír a soutěžit, kdo sebral více odpadků, přežil komunismus minimálně o 18 let. Dal jsem tedy do krabic staré noviny a různé odpadky papírové povahy a ráno to odvezl autem před školu. Dva žáci házeli balíky na váhu a přítomnému učiteli hlásili: 12 kilo, 10 kilo, 5 kilo. Pan učitel vzal do ruky kalkulačku, nechal si čísla ještě jednou zopakovat a zapsal do papíru 29 kilogramů. Nedalo mně to a upozornil jsem ho, že součet je 27. Vytřeštěně se na mě podíval. Nedokázal si vůbec představit, že by někdo mohl sečíst tři čísla bez kalkulačky. Znova vše naťukal a opravil. Já znechuceně odešel a předpokládám, že oba dva jsme si o tom druhém pomysleli, že je úplný debil.

Najednou jsem si vzpomenu na ušatej magnet a dcery se optal, zda to náhodou není ten vydařený fyzikář. Hádejte, jaká byla odpověď...

V poslední době se hodně hovoří o tom, že studenti na vysokou školu přicházejí rok od roku méně připraveni. Čím dál tím více mně připadá, že to není chyba studentů. Oni nejsou o nic horší než jejich předchůdci. Jen měli tu smůlu, že se narodili do doby, kdy již dávno neplatí, že pan učitel je po panu faráři a panu doktorovi nejváženějším členem společnosti a elitou národa.